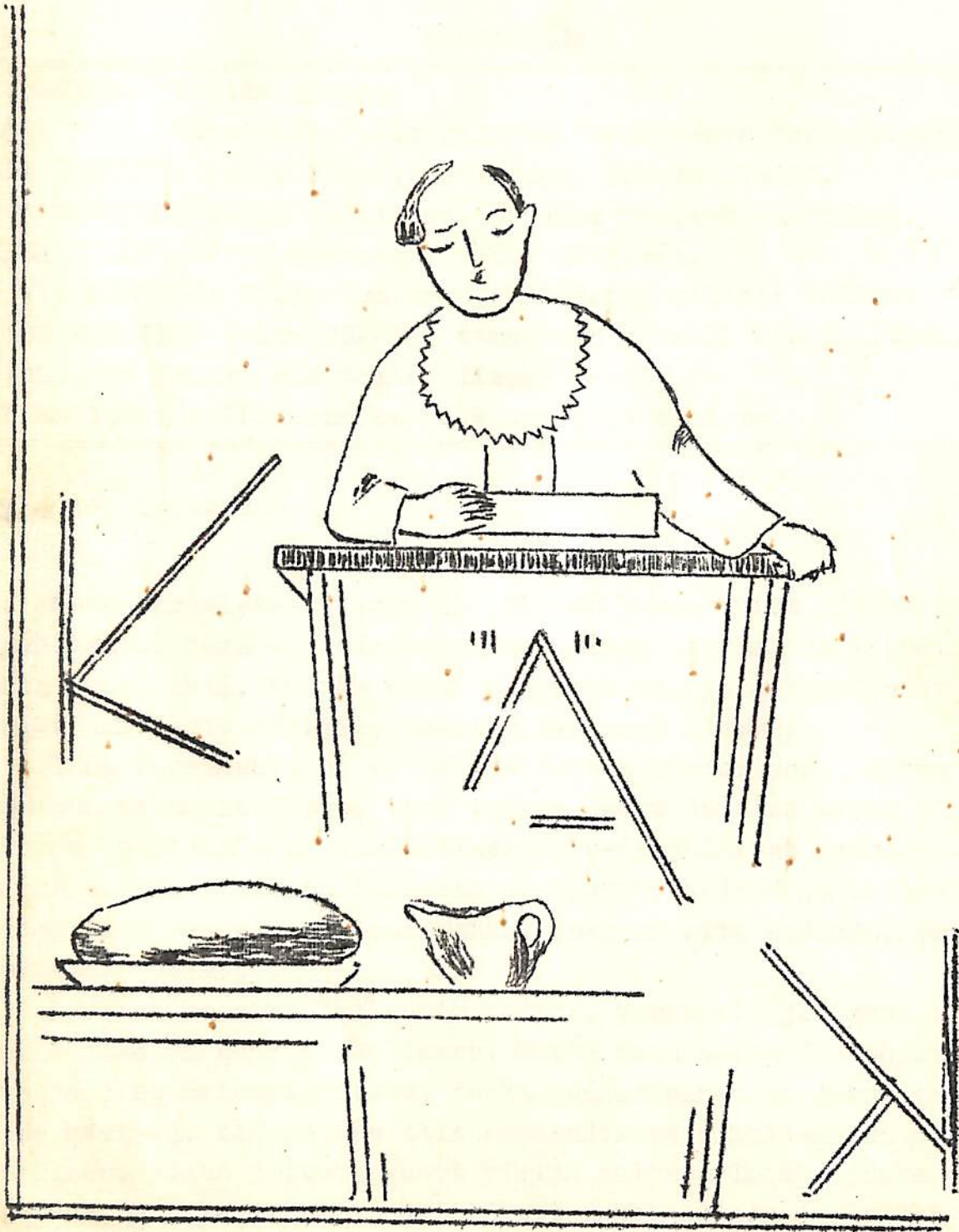

Maun. Millon

K Ä K

S A V O - K A R J A L A I S E N K E R H O N P Ä Ä - Ä Ä N E N

KANNATTAJA

=====

SIHTTUSKUNTA: Vailla estoja!

HENKILÖT: Tavallisia ylioppilaita (tosin savo-karjalaisia!)

ASTAAVA HENKILÖ: Antti NYMAN, poikamies, puhelin 16098.

LUOKSEVA HENKILÖ: Seppo Penttinen, juoksee tarpeen vaatiessa.

PUHUVA HENKILÖ: Ahti Pakkanen, puhuu alinomaa.

LISÄÄNTYVÄ HENKILÖ: Viljo Laitinen, lisääntyy silloin tällöin.

TARPEETON HENKILÖ: Pekka Mäkelä, tarpeeton henkilö tietämättään.

LUUT HENKILÖT: Joukko viattomia ylioppilaita!

PAIKANTUMAPAIKKA: Kulttuurin kehto = Arpajaistoimisto.

=====

TURUSSA 11, IV, 1957

Savo-Karjalainen Kerho on jälleen kokoontunut viettämään Vuosijuhlaansa, joka on kolmaskymmenestoinen ja samalla viimeinen Kerhon vuosijuhla. Kuinka näin? Olemmeko me nyt kokoontuneet viettämään hautajaisia? Niin, jossain mielessä olemme.

Tämä vuosijuhla on viimeinen Kerhon historiassa, mutta samalla meidän on muistettava, että vanhan loppu on aina uuden alku. Seuraava Vuosijuhla on ensimmäinen Savo-Karjalaisen Osakunnan historiassa. Tällä tavoin Kerhomme on tiennäyttäjänä ja uusien tuulien tuojana Turun ylioppilaselämään, joka on sitä elämyksiä, jota ylioppilaat viettävät.

Lopussa on aina haikeuden tuntua, varsinkin jos menneisyys on niin rikasta kuin Kerhollamme. Mutta tuon haikeuden poistakoon toivo ja usko tulevaisuuteen, jonka onnistuminen on jokaisen kerholaisen käsissä. KÄK haluaa olla ensimmäisenä puhaltamassa yhteiseen hiileen, josta toivottavasti viriää valtava loimu, jonka ympärillä kaikki savo-karjalaiset paistakoot makkaroitaan ja leikkikööt piirileikkiä.

SAVO-KARJALAISEN KERHON HISTORIIKKI

Turun Yliopiston Savo-Karjalainen Kerho perustettiin marraskuun 6. päivänä 1925, ja se on vanhimpia yliopistomme puitteissa toimivia yhdistyksiä. Tarkoituksperäthän tiedämme kaikki: toimia kotimäkkunnistaan saapuvien opiskelijoiden yhdyssiteenä, ja edistää savokarjalaista hengenviljelyä Turun Yliopiston piirissä. Savo-Karjalaista Kerhoa voidaan tavallaan pitää myös Savo-Karjalaisen Osakunn²nan työn jatkajana.

Kerhon nimenä oli aluksi Savo-Karjalainen Ylioppilasseura, ja vielä 1931 käytettiin tätä nimeä, mutta myöhemmin se muutettiin Savo-Karjalaiseksi Kerhoksi.

Katsauksen luominen kerhon vaiheisiin on melko epäkiitollista työtä. Tuskin mistään on mustaa valkoisella. Sihteerien kirjoittamat kokousten pöytäkirjat ovat yhtenäisiä, jatkuvia vain sotien jälkeiseltä ajalta, vuodelta 1946. Siksi tässä onkin tyydyttävä esittämään vain lyhyitä välähdyksiä kerhon toiminnasta.

Jo aivan alkuvuosina ryhtyivät eri kerhot puuhaamaan omia kerhonauhoja, ja savokarjalaiset olivat innokkaasti mukana. Seuraavassa lyhyt katkelma kokouksen pöytäkirjasta, jossa asia lyötiin lukkoon.

" Kokouksen päätökseksi tuli, että kerhonauhoissa otetaan käyttöön Ylioppilaskunnan nauhojen väripintojen suhde, ja päätettiin pyytää tohtorinna Warenilta ehdotus Savo-Karjalaisen Kerhon kolmen värin sijoittamisesta nauhaan."

Kerhon toiminta oli alusta alkaen suhteellisen vilkasta johtuen suureksi osaksi siitä, että professorien joukossa oli lukuisa määrä karjalaisia ja savolaisia, jotka tunsivat aivan erikoista harrastusta kerhon toimintaa kohtaan, ja vuodesta 1927 on kerholla ollut seniorijäseniä - nykyisin emme voi edes ajatella kerhoa ilman senioreitamme. Yhteys helsinkiläisiin veljesosakuntiin, Savolaiseen Karjalaiseen ja Viipurilaiseen Osakuntaan oli kiinteää päätellen

seuraavastakin pirteästä kiitoskirjeestä:

" Pöytäkirja pidetty " Turun valloittamat " p. a:n pesänselvityskokouksessa 8.4. -36 alkaen klo 8 tuntia yli Naukku. Puhetta johti tod. kunniajäsen luonnollisen Kuoleman tri bibendi causa Aarne Arjama. Pöytäkirjaa piti varmakäyntisin. Läsnä olivat kaikki. 19 §: Turun valloittamat katsoi veloistaan suurimmaksi kiitollisuuden velkansa T.Y:n Savo-Karjalaiselle Kerholle ja totesi maksukyvyttömyytensä. "

Erikoisuutena mainittakoon, että yliopiston ulkolaiset opettajat liittyivät kerhonne seniorien joukkoon pitäen yhteyttä yllä vielä kotimaistaankin toimien eräänlaisina ulkomaankirjeenvaihtajina. Todisteena tästä seuraava ote lehtori Busseniuksen eli Pussisen, kuten häntä nimitettiin, kirjeestä Hitler-Saksasta vuodelta 1935:

" ... Kun savo-karja.aisten ystäväni maukkain kalakukko- ja kokkelipiimätervehdyksin allekirjoitetussa, ystävällisessä kirjelmässä mainitaan ystävällisin sanoin Saksan nykyistä suurta johtajaa, rohkaisee tämä minua ottamaan kyhäykseni aiheeksi erään käyntini Wilhelmstrassella.--- Kun tämä kirjoitus on tarkoitettu etupäässä huumorintajuisille, sopinee tähän sijoittaa eräitä om. tilaisuudessa sepitettyjä "kansanrunoja": Lieber Hitler, komm aber bald, sonst werden unsre Füsse kalt ..."! Lopetan kirjeeni sillä hartaan vilpittömällä toivomuksella, että Turun Yliopiston Savo-Karjalainen Kerho ja koko Suomen Ylioppilaskunta saisi vielä kokea yhtä kohottavia, isänmaallisia hetkiä, koska kerran Teilläkin Suomessa, suomalaisen elinvoimaisen kulttuuritahdon valloittaessa yhä uusia asema, vallitsee kansallisen uuden huomenen nousu. "

1930-luvun alussa teki kerho pari kesäretkeä kotimaakuntiin. Ohjelmaa esitettiin eri paikkakunnilla, ja kaikkialla oli hyvä yleisömenestys ja hauskuutta riitti.

1930-luku on kerhon historian kannalta muutenkin erittäin tärkeä. Silloin sai alkunsa nimittäin Kulinäärinen tiedekunta. Nimestä voi päätellä, mihin sen harrastus suuntautui: piirakkaan, kokkelipii-

mään, kalakukkoon ja talkkunapuuroon. Tiedekunnan toimintaa selostetaan tarkemmin toisaalla lehdessämme.

Alusta alkaen on kerho julkaissut KÄK-lehteä. Seuraavassa näyte ensimmäisen numeron pääkirjoituksesta:

" Jokaisella suurlehdellä pitää olla pääkirjoitus, varsinkin pääkaupungin lehdillä. Meidän lehtemme tosin ilmestyy maaseudulla, mutta sillä on silti pääkirjoitus. Se on siis suurlehti. Mitä tulee aatteelliseen kannanottoon, niin KÄK on hyvin hanakka ottamaan kannan joka asiassa. Lehden poliittinen väri on puna-musta-keltainen, lyhyemmin sanottuna kirjava. Punainen väri tarkoittaa bolshevismia, musta fasismia ja keltainen mongolismia. Lehtemme vastustaa kiivaasti näitä kaikkia, ja siksi ne on otettu sen lippuun."

Lehti ilmestyy yleensä vain silloin kun toimittajat pakoitetaan tekemään lehti. Onpa lehti joskus osallistunut kulttuurikilpailuihinkin, menestyksestä ei ole tietoa.

Onnellinen kolmikymmenluku vaihtui kuitenkin synkkiin sotavuosiin, jolloin kerhon toiminta ymmärrettävästi oli lamassa. Seurasi karvas rauha siirtolaiskysymyksineen. Henkinen elämä virisi jälleen, ja savo-karjalainenkin kerho heräsi henkiin. Sen merkitys ja tehtävät saivat kuitenkin aivan toisen luonteen kuin aikaisemmin. Tähän asti oli toiminta ollut enemmän ja vähemmän askarteluajanvietettä, pienen joukon keskellä tapahtunutta. Opiskelijämäärä yliopistossa alkoi nopeasti nousta vuosi vuodelta. Ylioppilaskunta kokonaisuutena kävi liian suureksi pystyäkseen täysin tyydyttävästi toimimaan kokoavana yhdistävänä elimenä. Pääpaino alkoi vähitellen kallistua kerhotoiminnalle. Aikaisemmin oli kerho kokoontunut vain "tarpeen vaatiessa", mutta nyt alettiin pitää teoiltoja säännöllisesti joka toinen viikko. Tammikuussa 1956 kerho teki Savoan ja Pohjois-Karjalaan suuntautuneen maakuntakiertueen. Retken tarkoitus, suhteiden perustaminen kotimaakuntiin ja niiden kouluihin, saavutettiin niissä puitteissa kuin se oli mahdollista. Kesällä-56 tekivät muutamat kerhon jäsenet matkan Pohjois-Karjalaan, Hysylän mutkan siirtolaisten

keskuuteen kerätäkseen talteen vanhaa karjalaista kansantietoutta.

Savo-Karjalaisen Kerhon ongelmana tällä hetkellä on se, kuinka jäsenet pysyisivät, erotettuina kotoisesta ympäristöstään, säilyttämään savolaisuutensa tai karjalaisuutensa ja oman murteensa. Tätä tarkoitusta varten on kerho koettanut ylläpitää yhteyttä paikallisiin Savo- ja Karjala-seuroihin.

Tällä hetkellä ovat jo maakuntakerhotkin paisuneet liian suuriksi pystyäkseen riittävän pätevästi pitämään yhteyttä jäseniinsä. Siirtyminen osakuntajärjestelmään on enää vain ajan kysymys, eikä se tapahdu hetkeäkään liian aikaisin. Savo-Karjalainen Kerho on toiminut edelläkävijänä tässäkin asiassa, sillä Kerho valitsi vuosittain inspehtorikseen prof. Kaarlo Hartialan.

Savo-Karjalaisen kerhon työn jatkajana tulee olemaan Savo-Karjalainen Osakunta. Muodostukoon tästä kaudesta kaikin puolin toimintatarikkain ja antoisin.

t u o k i o

jossain avaruudessa
kaukaisella tähdellä
vaistoa kaksi sielua
elämän täyttymyksen
astuessaan
toisiinsa kietoutuneina

aki oura

kuumeiseen punaiseen virtaan
parahtaan tuntiossaan
tiedon tuhkaisen suloisuuden
kaksi sielua
kaukaisella tähdellä
jossain avaruudessa

POIMINTOJA SAVO-KARJALAISEN KERHON
KULINAARISEN TIEDEKUNNAN TOIMINNASTA

Monille kerhomme nuorille jäsenille on Kulinaarinen Tiedekunta täysin tuntematon käsite. Koska kyseinen tiedekunta muodosti aikoinaan kerhomme toiminnan oleellisimman osan, on paikallaan käytettävissä olevien asiakirjoneen perusteella luoda katsaus sen toimintaan. Aineisto, johon tämä katsaus perustuu, on valitettavasti varsin hajanainen. Niinpä tiedekunnan perustamisen tarkka ajankohta ei ole tiedossamme, koska kyseinen pöytäkirja puuttuu kerhon arkistosta. Näin ollen on tyydyttävä vain muutamiin hajapointeihin, jotka kuitenkin antanevat oikean käsityksen tiedekunnan hengestä. Nimestä voi päätellä, mihin sen harrastus suuntautui: piirakkaan, kokkelipiimään, kalakukoon ja talkkunapuuroon.

Ensimmäiset säilyneet asiakirjat ovat vuosilta 1931 - 32. Näistä käy ilmi, että tiedekunnan dekaanina on alusta alkaen toiminut akateemikko Y. Väisälä ja notaarina prof. T. J. Kukkamäki. Tiedekuntaan kuuluivat myös mm. professorit Valle ja Warren (nyk. Varis) innokkaina jäseninä. Kokoukset olivat juhlallisia tilaisuuksia. Dekaanin univormuun kuului ruokalappu, jossa luki komeasti "Äidin kulta". Piimää tarjoiltiin erikoisesta porsaanmuotoisesta kannusta. Suurimman kukoistuksensa aikana oli tällä tiedekunnalla suuri virkailijoiden joukko aina piiraspreparaattorista alkaen.

Tiedekunta järjesti väitöstilaisuuksia ja sen jäsenet suorittivat tutkimuksia kalakukon alkuhistoriasta yms. Näytteeksi poimimme otteita tri T.J.Kukkamäen väitöskirjasta "Savolaisen kokkelipiimän happaneminen ja juoksutus erilaisissa olosuhteissa ja näitten seikkojen vaikutus piimän kulinaariseen tehokkuuteen. Esitetty akateemisena väitöskirjana julkisesti tarkastettavaksi Ylioppilaskunnan Ruokasalissa lokakuun 21. p. 1931 klo 21."

"Saavuttaakseni ehdottoman varmuuden maidon virheettömyydestä ha välttyäkseni maidon välillä tapahtuvasta jäädyttämisestä johtuvista haitoista, päätin hankkia lehmän. Valitettavasti tämä toimenpide kohtasi erinäisiä voittamattomia vaikeuksia.

Ensinnäkään ei Yliopiston Eläintieteellinen Laitos voinut sijoittaa tätä eläintä mihinkään kokoelmiinsa, toiseksi ei Kasvitieteellinen Laitos voinut kasvihuoneen lopettamisen johdosta hankkia tarvittavaa rehumäärää eikä kolmanneksi näitten laitosten vahtimestari ollut erikoisen halukas hoitamaan tätä lehmää. Myöhemmän proviisoriset määräykset sitten osoittivatkin, ettei sanotulla toimenpiteellä olisi saavutettu siinä esiintyviä vaikeuksia vastaavia etuja.

Paitsi näitä seikkoja, jotka kaikki puhuvat pitkää piimää vastaan mainitsen vielä, ettei sitä voi ilman monivuotista akkeraa harjoitusta ja ilman suunnattomia ponnistuksia syödä muuten kuin kahdella lusikalla, joka seikka siihen nähden, ettei kokkelipiimää juotaessa tarvita lusikkaa ollenkaan, on niin suuri kansantaloudellinen tappio, että se mielestäni jo yksistään riittäisi osoittamaan kokkelipiimän ehdottoman etevämmyyden.

Lopullisena tuloksena tehdyistä kokeista ja nojautumalla edellä oleviin perusteluihin, voin vetää, noudattamalla vielä tarkoin eksaktisuuden vaatimuksia, seuraavan toivottavasti uusille tätä alaa koskeville tutkimuksille virikettä antavan ja niitten vakavana lähtökohtana palvelevan sekä savolaiselle kansakunnalle määrättyjä privileegioita turvaavan johtopäätöksen, että k o k k e l j - p i i m ä o a e n a k o k k e l j p i i m e e ."

Tutkimustyö tiedekunnassa jatkui tästä lähtien tiiviisti ja jo keväällä 1932 valmistui "Cucco-Ordiniksen ritari", tri K.I. Karttusen tutkimus kalakukon alkuhistoriasta, josta tunnustukseksi hänet nimitettiin historiallisen kulinarian henkilökohtaiseksi professoriksi. Samaan aikaan julistettiin haettavaksi piiraspreparaattorin vieka, joka oli tarkoitettu "erikoisesti hyviä emännänpaikkoja tavoittelevien naissiivettärien huomioon". Virkaa hakivat Martta Warén, Martta Väisälä ja Aili Pakarinen, joiden hakemuspapereista muutamia näytteitä:

Martta Warénin ansioluettelosta (kirjallinen toiminta):

"1) Omakätisesti kirjoittanut hakemuksen arvoisalle kulinaariselle tiedekunnalle. 2) Itse kirjoittanut myös suosituksen arv. tiedekunnalle." Mukana oli seuraava suositus:

"Että henkilöt, jotka ovat olleet tilaisuudessa nauttimaan Anna Martta Warénin käsialaa olevia piirakoita, ovat tämän kokeen kunnialla läpäisseet ilman sanottavia vaurioita, kuten aineenvaihtohäiriöitä, ilmanpainetta, ähkyä, suolisolmua, henkistä apatiaa tai äkillistä myrkytystä, todistetaan täten suositellaksemme häntä tähän vastuunalaiseen tehtävään.

Turussa, lokakuun 31 päivänä 1933.

Emil Nestor Suihko
Lääket. ja kirurg. tohtori."

Toinen viranhakija, rouva Martta Väisälä pyysi hakemuksessaan 6 kuukauden respiittiaikaa pitkäaikaisten opintojen päätökseen saattamiseksi. Suosittelijoikseen hän oli hankkinut kaksi kaimaansa, Martta Jeweliuksen ja Martta Warénin, joista jälkimmäinen haki itsekin samaa virkaa, kuten edellisestä ilmeni. Tästä lienee johtunut suosituksen laatu: "Täten pyynnöstä todistamme, että Martta-yhdistyksen jäsen, rouva Martta Johanna Mikontytär Väisälä on vuosikautsia ravinnut perhettään ja vieraitaan kovakuorisilla, puolikypsillä tai hottisyämmisillä kalakukoilla, joten hän näillä aikaansaannoksillaan pitää jatkuvasti mielenkiintomme vi eillä ja toivo me Savo-Karjalaiselle Ylioppilaskerholle samaa iloa päästä tekemään tuttavuutta hänen aina vaihtelevien, yllätyksellisten kukkotyyppiensä kanssa." Mainetodistuksessa sanottiin, että rouva Väisälä on "synnytynyt siinä muassa, missä kalakukkoo syyvää ja piimee juuvvaa sekä nauttii yllämainittujen maakunnallisten herkkujen ohella myöskin kansalaisluottamusta."

Kolmas hakija ei ollut Martta-yhdistyksen jäsen, vaan Aili (Pakarinen). Tarmokkaasti hän pyrki "ehdottomasti ensimmäiselle sijalle piiras- ja kukkopreparaattorin virkaa täytettäessä". Hakemusta seurannut papintodistus ansaitsee maininnan: "Rouva Aili Pakarinen"

rinen, o.s. Brax, synt. 1 päivänä 1 kuuta, vuosisata tuntematon. Syntymäpaikka: Savo-Karjala. Viettänyt kiertelevä elämää. Lapsia: On. Maine: On. Ammatti: ----- . Tarvittaessa oikeaksi todistan: X.Y. Ruuhvelt, synt. 1760, kuollut 1830." Eräs lapinlahtelainen tuttava, Ieva Elliina Pakari, oli lähettänyt pitkän ja erinomaisen suosituksen, jossa mainitsi mm.: "Kyllä se semmoset piiraat tekee että sulavasti ne makisteerinnii mahhaan männöö ja rohvesyörit niistä mahtaa enemmännii tykätä niin kun sehii yks ihramaha rohvassyö siellä kirkonkylän aptiekissa. Ja kukot sillä ee Lehtuorskalla laalanna koskaan, ei inahtanna, ei iännähtännä, muttanniin ovat pehmeekuorisii ja kalavaenoot laahtuneita että niitä syöp yhtä suurella kiivauvella kun mejän Mustikki sitä naapurin apilaa männä kesänä ku se halakes." Ansioistaan oli hakija kirjoittanut tyylikkäästi runomittaan päättäen kirjoituksen säkeisiin: "Olen sievä ja sorja ja haaveilevainen, olen naurafa, laulava savokarjalainen". Sanojensa todisteeksi hän liitti mukana valokuvan itsestään. Kasvot oli tähän leikattu jostakin kiiltokuvasta.

Aili Pakarinen voitti virkaanpääsykilvassa "Martta-yhdistyksen". Kenties tiedekunta olikin myöhemmin tyytyväinen valintaansa, mutta ainakin kerran sai valittu piiras- ja kalakukkopreparaattori hämminkiä aikaan kokouksessa. Tämä tapahtui kerhon 10-vuotisjuhla-istunnossa, jonka pöytäkirja kertoo seuraavaa: "Kauhistuksella havaittiin, että piirakka-, kalakukko- ja kokkelipiimäpreparaattori rva Pakarinen ei ollut istunnossa läsnä. Kuulusteluissa havaittiin, että mainittu Tiedekunnan jäsen oli mennyt Palokunnan talolle tanssimaan. Tämän johdosta esitti Tiedekunnan Dekaanin ankaran paheksu-mislauseensa pantavaksi pöytäkirjaan. Syynä rva Pakarisen menettel-lyyn katsoi Dekaanin olevan mahdollisesti sen, että Tiedekunnan miespuoliset jäsenet eivät ole tarpeeksi pitäneet huolta rva Pakarisen tanssittamisesta."

Kulinaarinen tiedekunta laajensi toimintapiiriään pian maamme rajojen ulkopuolelle. V. 1933 matkusti nimittäin Suomessa oleskel-

lut lehtori Bussenius (suom. Pussinen) kotimaahansa Saksaan. Tapaus selitetään Tiedekunnan eräässä pöytäkirjassa seuraavasti: "Tuntien ne suuret ansiot, jotka Savolaisen Osakunnan entisellä jäsenellä Arno Busseniuksella on kermanistisen kulinarian alalla, josta sikasta hänen ulkomuotonsakin on hyvänä todistuksena, haluaa Tiedekunta antaa hänelle tunnustuksensa kiinnittämällä hänet täten Tiedekunnan vakinaiseksi ulkomaiseksi kirjeenvaihtajajäseneksi, jota tarkoitusta varten hänet nyt lähetetään Berliinin Yliopistoon." Turun ja Berliinin välinen kirjeenvaihto näyttääkin olleen tämän jälkeen melko vilkasta. Samana vuonna annettiin Ernst Lampénille Kulinarian Tiedekunnan Kunniatohtorin (KT h.c.) arvo tunnustukseksi hänen ansiostaan savo-karjalaisen kulinarian alalla.

Seuraavana vuonna havaittiin tiedekunnan kaipaavan uutta professoria "eräitten tieteiden alalla" ja valittiin erityisesti rousansa ansiosta tähän vaihtuvien tieteiden professorin virkaan prof. H. Varén. Hän piti aiaankuuluvan virkaan-astujaisesityksen, jota kuitenkin ei katsottu riittäväksi, koska hän tässä oli kosketellut yksinomaan itseään. Siitä syystä hän sai pitää uuden esityksen ja tässä hän vahingosta viisastuneena kosketteli tieteellisiä tutkimuksiaan kalakukkojen syntymäsijoista ja levenemisestä. Tämä virkaan-astujaispuhe hyväksyttiin.

Samaan aikaan siirtyi Tiedekunnan Notaari, tri T. Kukkamäki pois paikkakunnalta. Seuraavassa kokouksessa puhui prof. Karttunen poissaolevalle tri Kukkamäelle, joka liikutettuna vastasi tähän hänelle kohdistettuun puheeseen prof. Y. Väisälän hahmossa.

V. 1936 julistettiin haettavaksi Tiedekunnan vahtimestarin virka. Etusija katsottiin olevan terveillä, raittiilla ja voimakkailta savo-karjalaisilla. Prof. Karttunen huomautti pitävänsä joensuulaisuutta erikoisena meriittinä, koska joensuulaiset ovat tunnetusti rehellisiä. "Sinäkin keväänä, jolloin kaikkialla Suomessa tiedettiin ylioppilaskirjoitusten laskut etukäteen, tiedettiin Joensuussa vain kaksi laskua ja prof. Karttunenkin laski kolme", kerrotaan pöytäkirjassa. Dekaanin katsoi tämän hyvin sopivan

Kulinarisen Tiedekunnan ehdottomaan puolueettomuuteen. Virkaa haki kolme henkilöä. Maisteri Pekka Räikkönen, silloinen kerhon isäntä, perusteli sopivuuttaan k.o. virkaan mm. sillä, että hän oli ilmiömäisen laiha ja sovi täten hyvin koekaniiniksi kulinaarisia koetuskimuksia varten. Lisäksi hän mainitsi: "Kulinaarisessa tiedekunnassa ei ole vielä yhtään suurmiestä Käkisalimesta. Minä olen Käkisalimesta". Toinen hakija, Tauno Liukko, ilmoitti ansioluettelossaan käyneensä kaksi kertaa Joensuussa. Hän väitti myös pystyvänsä painamaan Tiedekunnan ilmoitustauluihin 50 nuppia minuutissa. Kolmas viranhakija oli Berliinin kirjeenvaihtaja, tohtori Pussinen. Hänen hakemuksensa aiheutti periaatteellisen keskustelun siitä, voisiko vahtimestari asua Berliinissä. Häntä ehdotettiin valittavaksi kunnivahtimestariksi. Dekaanin ehdotuksesta lopullinen valinta lykättiin, mutta v.a:ksi valittiin "viulunkitkuttajan veli" Pekka Räikkönen. Vakinaisen viranhaltijan valinta jäi ilmeisesti sikseen Tiedekunnan toimintalakattua sotavuosina.

Keväällä 1939 päätettiin Yliopiston laajentamishankkeen johdosta ruveta laajentamaan myös Kulinaarista Tiedekuntaa. Ensimmäiseksi tuli kysymykseen lehmän hankinta. Lehmä päätettiin sijoittaa liopiston juhlasaliin, sitten kun Yliopisto siirretään Akatemiatalolle. Lehmänhoitoa varten päätettiin perustaa myös pari professorin virkaa ja anoa tarkoitukseen valtiolta 1 milj. markan suuruinen apuraha. Myöskin päätettiin perustaa kalakukkolaboratorio, jossa tulisi olla tarkka reguloitu lämpösäätö. Tätä varten päätettiin anoa kertakainakseen 5 milj. markkaa. Jotta kalakukkojen saanti olisi tullut täysin varmaksi, päätettiin yksimielisesti ostaa järvi, jota tarkoitusta varten päätettiin anoa 10 milj. markkaa. Kaikki edellä olleet luvut olivat minimivaatimuksia ja sihteereille annettiin oikeus "lisätä nollia tarpeen vaatiessa".

x

Edellä esitetty ei pyri olemaan täydellinen kuvaus kerhomme toiminnasta "onnellisella 30-luvulla", mutta jo nämä katkelmat ovat todistuksena kerhon silloisesta erinomaisesta, aidon huumorin sävyt-

tämästä hengestä, jossa ei mauttomuuksilla ollut jalansijaa. Entä v. 1957? Kerhomme toiminta on vilkasta, mutta kuitenkin siitä puuttuu jotain edelliseen verrattavissa olevaa henkeä - puhumattakaan ylioppilaskunnasta kokonaisuudessaan. Vaikkakin ylioppilasnuoriso on "päässyt niin pitkälle, että sulkeutuu bokseihinsa ja pyrkii valmistumaan mahdollisimman pian hukkaamatta aikaa turhanpäiväisyyksille" (kuten Kunnan johtoportaan käsien on kuulemma esitetty), kaivataan vastapainoksi aina jotain muuta. Kannattaa mielestämme todella harkita, eikö esim. juuri Kulinaarisen Tiedekunnan henkiinherättäminen ja sen toiminnan jatkaminen olisi mahdollista nykyisen kerhon puitteissa. Joku voi väittää, että se vie liiaksi aikaa, mutta kuinka moni meistä ei käytä aikaansa usein paljon huonommin?

A. N. & A. P.

ITÄMA ISTA VIISAUTTA

Hallitse hyvin itsesi, niin voit hallita maailmaa.

Olkimaja, jossa nauretaan,
on parempi kuin palatsi, jossa itketään.

Naisten kieli on heidän Mekkansa,
eivät he päästä sitä koskaan ruostumaan.

Toimielias nainen järjestää aina huonekalunsa;
mies, joka tutkii ahkerasti, saa aina kirjansa
- epäjärjestykseen.

Yksinkö, kysytään,
yksinkö olet?
Katso vierellä matkaaajaa.
Tunnetko?
Tiedän katsomattakin -
Kuolema.
Viikate tylsä,
kohdallani ei elonkorjuuaika,
Varrossa:
Teroitus ihmiseen.
Vierellä istuja:
Paljon työtä,
odotus raskasta
sairasparien vierellä.
Kehittynyt lääketecollisuus,
oiva kirurgia.
Tulovaisuudessa ammattikunta lakkaa.
Ehkä työttömyys.

ELETTÄVÄ KUITENKIN
- - - - -
tapani ojasalo

Nälkää.
On eukko,
luopunut toimestaan.
Pesi vaatteita virran rannalla
- valkoisiksi.
Sekin koneellistettua nykyään.
Pesuaineetkin uudet, nopeat.
Leikkuupuimurin hankkivat,
atomikäyttöisen.
Tarvitaan vain mies - Jumala
koneita ohjaamaan.

Kylvävät sotia -
runsaampi sato.
Säästettävä,
tehtävä työtä yötä päivää,
elätettävä akka ja lapset.
- Säästettävä,
ellettävä työttömänäkin.

YLIOPPILASKUNNAN PIIRISSÄ

paljon puhetta aiheuttanut kysymys on ollut kulttuuriäsioiden hoitaminen. Emme tarkoita tässä tapauksessa kulttuurilla yksinomaan sitä kirjallisuuden, kuvaamataiteiden jne. harrastusta, jonka eräät yksilöt ovat valinneet jatkuvan keskustelun ja "rakastelun" kohteeksi. Liitämme tässä yhteydessä kulttuuriin myös sen hengen, jonka käsityksemme mukaan tulisi vallita elävässä ylioppilaskorporaatiossa. Ylioppilaskunnan nykyinen esimies ja hänen johtamansa hallitukset ovat noudattaneet selkeää "rakenna ja hallitse" linjaa; jatkuva ekonomisten seikkojen etusijaisasemassa pitäminen ja sitä seurannut köyhän kohtalo - kerjuutoiminta oikein sotilaallisesti organisoituna - ovat muodostuneet niiksi hallitseviksi aatteiksi, joihin tavallinenkin kuntalainen on pakostakin yhdistänyt ylioppilaskuntakäsitykseen. Ylioppilasleämästä on muodostunut ekonominen ajatussuunta.

Mahtavia ylioppilasasuntoloita on kohonnut mäen rinteeseen todistamaan eräiden henkien erinomaisuudesta. Sosiaaliset olot ovat parantuneet ihailtavasti. Kuitenkin on varmaa, että ylioppilaiden miellissä liikkuu kysymys siitä, mitä tavallinen ylioppilas vie mukanaan sen kansan keskuuteen, missä hän tulee työskentelemään. Uudet ylioppilasasuntolatko? Ei. Niiden paikka on Turussa todistamassa erinomaisuudesta. Muuta tuskin onkaan. Paitsi ehkä jokin hajakuva siitä, kuinka arpajaisten myynti uuden yhteiskoulutalon tai muun sellaisen hyväksi voidaan järjestää pakkokeinoilla.

Ylioppilaskunta jakaantuu osakuntiin. Kuitenkin on syytä todeta, että hallituksen jäsenet tuntuvat arvioivan muutoksen merkityksen

liian optimistisesti. Osakuntien kohdalla voidaan korjata paljon niistä puutteista, joita on esiintynyt ylioppilaskunnan yntenäisyyviimeisinä elinvuosina; ilman muuta on selvää, että yksityisen kuntalaisen osuus osakuntaan tulee kiinteämmäksi kuin entiseen suureen ylioppilaskuntaan. Tämä tietenkin merkitsee onnellisessa tapauksessa ns. hengen paranemista, osakunnan jäsenillä on tällöin muitakin yhteenliittäviä siteitä kuin lyhyt vierailu arpajaistoisissa. Harhapäätelmä sitävastoin on olettaa, että entisen kulttuuritoimikunnan työt voidaan jättää osakunnille. Osakuntiin voi syntyä tiettyjä kiinteitä kerhoja - esim. sellaisia kuin SATO:n torstai-piiri. Tällaiset piirit jäävät kuitenkin pienen suljetun ryhmän keskeisiksi ja niiden merkitys on suurelle massalle siten korkeintaan opastava. Kulttuuritoimikunnan työn tulee jatkua entiseen tapaan ylioppilaskunnan elimenä useastakin syystä.

Vaikka kulttuurin harrastaminen tai yleensä sen seuraaminen on subjektiivista, on kulttuuri itse olemukseltaan totalitaarinen; se on sidottu aikaan ja paikkaan. Kulttuuri on yhteiskunnan tulos ja siten yhteiskunnallinen ilmiö. Pieni suljettu kehä ei sovi rajoittamaan sen aluetta. Yksityishenkilönä voi itse kukin käydä konsertissa, teatterissa, taidenäyttelyssä. Konsertin, teatteriesityksen ja taidenäyttelyn järjestäminen vaatii jo yhteisöä. Samaten, mikäli ylioppilaskunnan keskuudessa halutaan todenteolla antaa sen jäsenille tilaisuus henkiseen kasvamiseen, vaaditaan ylioppilaskunnan apua. Sitä tarvitaan taloudellisesti ja henkisesti.

Kaupungissa järjestetään viikottain useita tilaisuuksia, joissa käsitellään niitä kysymyksiä, joita tämän kirjoittaja pitää elävään

kulttuuriin kuuluvina. Nyt on kuitenkin niin, että tilaisuus joka järjestetään ylioppilaille, sopii parhaiten ylioppilaille. Tilaisuuksien järjestämiseksi tarvitaan ylioppilaskunnassa eräänlaista henkistä vallankumousta. Ylioppilaskunnan hallitsevien henkilöiden tulee myöntää itselleen, että kaikki eivät ole yhtä rakastuneita uusiin rakennuksiin kuin he ja että tämän hetken ylioppilaalla on hyvin vähän henkistä alkupääomaa vietäväksi sille paikalle, missä hän tulee palvelemaan yhteiskuntaa. Kokonaisuutena puute kostautuu hajanaisessa yhteiskunnassa, jossa ihmisten väliset siteet ovat heikot tai olemattomat. Ihmiset saattavat olla ammatissaan taitavia, ihmisinä tuskin.

m a r t t i h e l i n

Valkoinen aasi

com il fault. Tulee

kirnupiimää pitkin

vuorenrinnettä.

Tynnyri, jota aasi

kantoi, kaatui.

k u i s k a u s
aki oura

Syvänmeren kala

omituisesti hymyili

fosforivaloa. Kuiskasi

tytölleen: "Katsopas

kuuta.

On aivan kuin

piimää

vedenpinnalla.

YLIOPPILASKUNNAN URHEILUJA

-----
seppo penttinen

Kuntamme piirissä on viime aikoina alettu kiinnittää entistä enemmän huomiota kerhojen väliseen urheilutoimintaan. Tämä onkin sitä tärkeämpää, koska ennenpitkää on edessä aika, jolloin jokainen osakunta muodostaa oman kilpailuyksikkönsä. Tosin viimemainittu rajoittelu ei vielä toistaiseksi ole aivan ajankohtainen, sillä täkäläisten kerhojen jäsenmäärä on liian vähäinen verrattuna esim. Helsingin vastaaviin osakuntiin.

Kilpailutoiminta on täällä toistaiseksi rajoittunut viestinhiihtoon ja lentopalloiluun. Tähän on lisäksi tulossa kevään kuluessa pelattava koripallosarja. Tällaiset kilpailut on tarkoitettu ennenkaikkea massaluontoisiksi. Niissä ei suinkaan ole päätarkoituksena voiton saaminen, niin mukavaa kuin se olisikin, vaan ne on ennenkaikkea pantu alkuun massan liikkeellesaamiseksi. Hävinnyt ei niissä saa osakseen läheskään niin suurta häpeää kuin poisjäänyt.

Kerhojen välisten kilpailujen toimeenpanemisesta on tähän saakka huolehtinut Turun Yliopiston Urheilijat yksinään. Näin vähäisen kilpailulajien määrän ollessa kysessä on tehtävä ollut helppo, mutta jos kilpailumäärää aiotaan lisätä, mikä sinänsä olisi hyvä seikka, lankeaa kohtuuden nimessä osa järjestelytyöistä jo osakunnille. Käytän tässä osakunta-sanaa, koska niihin siirtyminen on edessä, ellei aikaisemmin, niin ainakin ensi syksynä. Ehdottaisinkin, että Helsingin esimerkin mukaisesti osakunnat valitsisivat kukin urheiluohtajaajan, jotka sitten yhteistoiminnassa Urheilijoitten ja Yliopiston urheiluohtajaajan kanssa suunnittelisivat kilpailut ja hoitaisivat niiden järjestelyn.

Urheiluvollisuuden poistaminen aiheuttaa varmasti pakon takia mukanaolleiden poisjäämisen. Siksi olisi massatyöhön kiinnitettävä huomiota. Kilpailulajeja on helppo lisätä. Toimintaa voidaan vilkastuttaa myös haasteotteluilla. Suomalaisethan ovat aina olleet innokkaasti mukana näihin rinnastettavassa talkotoiminnassa.

M Y R S K Y

- - - - -

viljo laitinen

Silloin kohtasin sun
rantakallion luona
myrskyn soidessa yössä
kuin vihurivuona

Seisoit merelle katsoin,
ja kasvoilles heitti
tyrsky uhmaten vettä
ja silmäsi peitti

Sinä hymyilit vain
ja hengitit syvään
meren suolaista tuulta,
katsoit lähestyvään

Minut syliisi suljit,
kiedoit viittasi huomaan,
märän poskesi painoit
kuumaan kaulanuomaan.

Rajun rakkautes annoit
lailla myrskyisän meren,
Sinä huuliltas juotit
merensuolaisen veren.

GILGAMESH, MIHINKÄ JUOKSET ?

Silloin joskus, kun olin vielä aivan nuori ja varttia vaille jo, kuvittelin tästä akteemisesta opiskelusavotasta yhtä sun toista. Kaikenlaista, mikä silloin tuntui kovasti hauskalta ja innostavalta. Opiskelijan elämä! Sekä tuntui kiehtovalta. Siellä on varmaankin hauskaa. Kertomuksien perusteella kuvittelin näet, että täällä näissä järjen ja tiedon seurapiireissä oltaisiin toki tällitömiä ja ihan oikeita ihmisiä. Nääs tuo termi "akateeminen vapaus", sehän se petti. Luulin, ettei täällä olisi kiirettä eikä tärkeyttä, vaan ihmisiä.

No niin, se oli erehdys. Ja olen toki sen jo nyt saanut maksaa. Kuitenkin kaikitenkin, onhan se hyvä asia, että huomaa - joskus, eli kuten vasenkätiset sanovat: "Bättre förr eller senare".

Aivan väärä oli ollut tuo luulo, että täällä olisi ihmisiä. Ei niitä täällä ole. Ehei. Täällä on vain opiskelijoita! Se on tenhova sana, tuo opiskelija. Ihanhan sitä on kuin tohtori ja - samaa tietähän ne ovat tohtoritkin vaeltaneet.

Opiskelija, onhan hän kovasti tärkeä henkilö. Totta kai. Hänessähän on juuri kansakuntamme tulevaisuus, ja kyllä sen huomaakin; ainakin sen, että tärkeä, kovasti tärkeä on - ja juuri t ä m ä opiskelija, joka tässä on.

Olen monesti ihmetellyt, mistä tuo suuri arvokkuuden leima johtuu. Mistä tuo ylevä ryhti. Niin, eihän siinä oikeastaan ole ihmettelemistä, hyvähän se vain on, että ihminen, ei vain opiskelija, tuntee oman arvonsa. Sanoohan jo vanha viisas ajattelija: "Arvaa oma tilasi ja ...." Niin, se nyt ei kuulu ollenkaan tähän. - Sitäpaitsi eikös vain ole ylvästä ja komeaa opiskella, kuluttaa housun takamuksia ja isän rahoja yliopiston kunnianarvoisissa suojissa ja kovilla + epämukavilla puupenkeillä. On se. Ei ihme yhtään, jos rinta nousee pystyyn ja askeleeseen tulee tuollainen selittämätön arvokkuuden leima. Totta kai. Olla ylioppilas; onhan se toki toista kuin olla vain ihminen.

Toinen pettymys oli tuo kiire. En tiedä, miksi, mutta kaikilla on tavaton kiire. Tietysti nämä sopivat yhteen: arvokas ilme, tärkeys, joka loistaa yksinpä palttoon napeistakin - ja kiire, niin jumalaton kiire. Oikeinhan se. Mistä ihmeestä tuo kiire on tullut? Silloin aikoinaan, kun Viisas ja Suuri Mies loi tätä maailmaa. Hän loi myös ajan, mutta ei puhunut kiireestä mitään. Ehkäpä se vain todistaa eteenpäin pyrkivästä luonteesta eikä suinkaan joutavasta hätähoususta. Tietysti, kun on kysymys opiskelijasta. Onhan hänellä kiire. Leipäpuun oksa on korkealla, mutta miten sinne ylös pääsee juoksemalla pitkin maan pintaa, sitä voi hiukan ihmetellä. Mutta, jospa sitä täytyy etsiä tikapuita.

Kaiken kiireen keskellä; kaikesta suuresta tohinasta huolimatta yksi asia on varma: pitipä kiirettä tai ei, yhtäkaaa me kaikki kuitenkin vappuun joudumme.

Home O Patti.

ERÄÄSSÄ TURKULAISESSA RAVINTOLASSA:

Aika: Aurinkoinen ja lämmin helmikuun päivä.

Emäntä eräälle ravintolavieraille:

"Jaa, jaa, herra Pakkanen. Olisi jo aika ruveta järjestämään pieniä pakkasia."

Ääni viereisestä pöydästä: "Hän on poikamies".

Opiskelija pihvin kimpussa: "Ei se mittää, vaikka mulle hevosta tarjottaisiinkin, mutta kyllä se kaiken kohtuuden nimessä pitäisi ennen paistamista riisua valjaista!"

L_E_I_K_K_I_P_I_A_N_O

iki Jura

Mies oli pitkä ja laiha eikä näyttänyt koskaan huolitellusti pukeutuneelta. Hän käytti aina tummaa baskeria ja käveli etukumarrassa aivankuin olisi joka hetki pelännyt törmäävänsä johonkin. Hänen pitkä ruskea tukkansa oli liian pitkä ja baskeri oli täynnä hilsettä.

Huoneessa oli liikaa tavaraa eikä missään näkynyt viihtyisyyden tarvetta. Keskellä lattiaa oli pöytä ja se oli peitetty likaisenharmaalla muoviliinalla. Sokeripussi, kannullinen kermaa ja paketti maissihiutaleita olivat siinä, mihin ne edelliseltä aterialta olivat jääneet. Kirjoituspöytä oli täynnä papereita, laskuja, mainoksia ja valokuvia eikä pöytälempusta oltu pyyhitty milloinkaan pölyä.

Huoneen ainoasta ikkunasta näkyi kuherteleva kyyhkyspari ja ikkunalaudalla oli likaisissa kukkaruukuissa kuivettuneita saniaisia ja muutama kaktus. Lattialla olevassa pesuvadissa oli harmaata saippuaista vettä, johon oli puhallettu parranajokoneen foskat. Seinällä ei ollut tauluja, mutta ikkunan vieressä riippui yhdessä rykelmässä kuusi haalistunutta leikkeleistä tehtyä kuvaa mustalla eristysnauhalla kehystettyinä.

Vanhanaikainen sohva oli vuoteena eikä sitä oltu sijattu. Ikkunan viereisessä nurkassa olevalla pienellä kirjahyllyllä oli kirjoja musiikista ja hyllyn päällä oli leikkipiano. Valkoinen roko-
kookalusto näytti irvokkaan valkoiselta tummanpunaisen kuluneen pölyshimaton päällä. Oven vieressä olevan sähköatkaisijan ympärillä oleva seinä oli täynnä rasvatahroja, joita oli yritetty peittää palasella läpinäkyvää muovia.

Seinällä olevat kuvat esittivät muutamia jatsin ikivihreitä sävellyksiä, mutta niitä ei ymmärtänyt ilman selitystä. Musiikki-

kirjat olivat useimmat englanninkielisiä. Kirjoituspöydän nurkalla oli pino englantilaisia aikakauslehtiä, päällimmäisenä viimeinen Times.

Miehen puku oli musta ja kulunut kyynärpäistä kiiltäväksi. Valkoinen solmio kirjavine kukkineen oli räikeännäköinen ajamaton-ta mustaa partaa vasten. Silmät olivat suuret ja ruskeat ja korvien ohella ne toivat mieleen spanielin. Tukka oli valahtanut kasvoille ja korjatessaan sitä mies heilautti päätään vain hiukan ja tukka valahti takaisin. Kengät olivat rikki päältä ja niistä näkyi, että omistaja käveli paljon ja jalat sisällepäin.

Leikki pianon ääni muistutti klavioliinia ja se oli epävireessä. Soinnut sotkeutuivat yhtenäiseksi epämiellyttäväksi kirahdukseksi, eikä äänessä ollut väriä. Koskettimia täytyi lyödä kovaa ja kielet särähtivät aivankuin katkeamaisillaan. Mies soitti erästä noista seinällä kuvatuista sävellyksistä ja hänen sormensa hakivat turhaan äänest kauneutta. Ellingtonin yksinäisyyden soinnut kaikui- vat ontosti kirjahyllyn laseissa ja mies seisoi nytkin laihat jalat sisäänpäin.

Huoneen ainoasta ikkunasta näkyi kuherteleva kyyhkyspari ja ikkunalaudalla oli likaisissa kukkaruukuissa kuivettuneita saniaisia ja muutama kaktus.

Par er civistä olivat olleet iltapuhdetta viettämässä tutussa ympäristössä Kauppiaskadulla. Kömmittyään kumpikin omaan kämppäänsä noin klo 4 e.p.p., sai toinen aatteen jatkaa rupattelua puhelimitse. Hän pyöräytti numeron 101010:

- Tuota, onks yks nolla yks nolla yks nolla?
- E-e-ei, ku tää o kymmenen kymmenen kymmenen.
- Ai, su-suokaa anteeksi, tuli väärä numero, a-anteeksi kovasti että herätin.
- Ei mitään, olisin herännyt muutenkin, kun puhelin soi.

malaisen tavan mukaan palkattomiksi kahdesta syystä, joista toinen mainittiin asiasta annetussa laissa toimenpiteen syyksi, mutta joista jälkimmäinen paremminkin oli sitä: kun kansanedustajat ja ministertit eivät saaneet palkkaa, tekisi tämä tyhjäksi yksinomaisen taloudellisen edun tavoittelun valtion asioiden hoidossa, ja maan johtoon tulisi vain miehiä, jotka tulisivat toimimaan epäitsekkäästi yhteiskunnan edun hyväksi. Toinen, se todellinen syy oli kuitenkin valtion tyhjä kassa.

Kävi kuitenkin kuten arvata saattoi. Eduskuntaan saatiin vain joukko kesälomalla olevia kansakoulunopettajia, joilla ei ollut muutaakaan tekemistä. Ministereiksi ei ollut ketään halukkaita, ainoastaan osa entistä hallitusta jäi hoitamaan tehtäviään, koska he pitivät parempana palkatonta ministerin salkkua kuin ilmoittautumista työttömyyskortistoon. Korrottiin tosin erään eläkkeellä olevan ent. päätoimittajan ruvenneen maatalousministeriksi pelkästä kutsumuksesta, mutta tätä ei ole pakko uskoa.

Mutta jotenkin asiat oli hoidettava. Hallitus, joka ei ollut kovin monimiehinen mutta sitä yksimielisempi, oli sentään oppinut jostain edelläkäteistä tapahtumista. Monien muitten älykkäitten poikkeuslakien ohella se antoi asetuksen ehdotusten ja aloitteiden tekemisestä eduskunnassa. Menetelmä oli yksinkertainen mutta sitä tehokkaampi: muinaisten helleenien tapaan edustaja, joka halusi tehdä aloitteen, teki sen jakkaralta hirttosilmukka kaulassa. Jos ehdotus hyväksyttiin, poistettiin köysi, ellei, poistettiin jakkara. Menetelmällä oli ihmeitä tekevä vaikutus. Kolmen ensimmäisen kuukauden aikana ei eduskunnassa tehty ainuttakaan hylättyä ehdotusta. Valittavasti samoin oli laita hyväksymisen arvoisten suhteen, niitäkään ei tullut ainuttakaan. Viimein eräs realististi teki ehdotuksen, joka vei hänet hautaan myös. Hän ehdotti, että ehdotukset tehtäisiin aakkosjärjestyksessä, jokainen vuorollaan eikä kukaan saisi jäädä istunnoista pois. Vasta kun asia oli vaatinut kolmen muun edustajan hengen, saatiin se käyttökelpoiseen ja hyväksyttiin muoto

toon. 1§ Ehdotukset tosiaankin tehtäisiin aakkosjärjestyksessä, aloite viikossa. 2§ Eduskuntaan velvoitettiin jokainen suku lähettämään vanhimman päähaaran vanhin miespuolinen mies. 3§ Lääninhallituksia kiellettiin hyväksymästä sukunimen muutoschdotuksia. 4§ laki tulee voimaan heti ja 5§ Nykyinen eduskunta luovuttaa tehtäväänsä uusille edustajille heti.

Viimeinen pykälä edellytti, että uudet edustajat astuisivat poikoilleen heti. Ensimmäisenä päivänä ei kuitenkaan ilmoittautunut ainuttakaan, toisena tuli kaksi elinkautista kuritushuonetuomion saanutta vankia. He olivat kuitenkin väärentäneet valtakirjansa, sillä tarkempi tutkimus osoitti, että toisella oli elossa kaksi vanhempaa veljeä ja toinen ei tiettävästi kuulunut mihinkään sukuun. Muutakin sekaannusta ilmeni asian johdosta maassa. Useista seurakunnista ilmoitettiin kirkonkirjojen kadonneen salaperäisellä tavalla. Yhtä lukuunottamatta tapaukset toimitettiin yksinkertaisiksi varkauksiksi. Tuo yksi poikkeus oli seurakunnassa, jossa kirkkoherra itse sattui olemaan sukunsa vanhimman päähaaran vanhin miespuolinen mies ja oli kaikessa hiljaisuudessa soluttanut kirkonkirjat seuraavana päivänä haudattavaksi vainajan arkkuun, josta ne kuitenkin löydettiin, kylläkin aivan sattumalta, ruumiinkantajien ihmetellessä arkun kohtuutonta painoa. Loppujen lopuksi täytyi edustajat tuoda poliisivoimin paikalle. Kuitenkin yli puolet heistä oli ehtinyt poistua maasta ennenkuin rajat ehdittiin sulkea.

Vähitellen asiat kuitenkin alkoivat järjestyä ja kansanedustajat tyytyä kohtaloonsa. Eräät heistä varomattomuudessaan menettivät henkensä, mutta ilahduttavaa oli huomata, että harkittuja ehdotuksia alkoi tulla. Menetelmä osoittautui vähintäänkin yhtähyväksi kuin ennenkin, ero oli vain se, ettei harkitsemattomat ehdotukset teilleen valtiot ja kansan etuja, vaan ehdottajan itsensä.

o o o

Lat. huom. Julkaistu opintotarkoituksessa!?!: ...

P Ä I V Ä N P E I L I
- - - - -
akilles

- No niin, täällä me nyt olemme, kauniissa maalaisnavetassa, ja edessämme seisoo kaunis Mansikki. Kuulkaapas isäntä Meriö, mitäs erikoista tässä Mansikissa on? Onko se vain tavallinen lehmä?
- Oh se ...
- Aivan oikein hyvät kuuntelijat, tämä on erittäin mielenkiintoista, en tahdo löytää sanoja kuvaillakseni kaikkea sitä hienoutta mitä juuri nyt näen. No niin isäntä Meriö, minä muistelen nähneeni tämän kauniin ja herttaisen Mansikin kuvan lehdessä, muistankohan minä oikein?
- Kyyyllä ...
- Mutta siinä kuvassahan, mikäli oikein muistan, Mansikilla oli kuusi jalkaa, mitenäs se on mahdollista? Nyt sillä on vain neljä. Osaattekos Te isäntä Meriö selittää tämän ihmeellisyyden.
- No ku se meirän karjakko ...
- Aivan niin jaaha, no kuinka paljon Mansikki vuodessa lypsää?
- No ku se meirän karjakko ...
- Aivan niin jaaha, no onkos tällaista erikoista lehmää kuin Mansikki, ruokittava jollain tavoin erikoisesti?
- No ku se meirän karjakko sano ...
- Kuten arvoisat kuuntelijat kuulette, on Mansikin hoito erittäin vaikeaa ja tarkkuutta vaativaa. Tämä on ollut todellakin erittäin opettavaista ja avartavaa. Tahtoisitteko Te isäntä Meriö nyt kaikiksi lopuksi sanoa muutaman sanan maamme karjankasvattajille.
- No ku se meirän karjakko jäi sitä kuvaa otettaessa kyyrysilloksen lehemän taka ....

o o o o

Jos olette kuollut, muuttanut, paennut paremman puoliskonne luotta, ollut sairas, jos teitä on ammuttu, jos olette syntynyt tai saanut lapsen, jos olette ollut humalassa, tapellut, taittanut jalkanne, reputtanut tentissä, saanut nuhan, ostanut auton, jos teiikää on varastettu, jos olette mennyt naimisiin, katkaissut käsivartenne tai eronnut, jos teidät on vangittu, jos olette varastanut jotakin, tullut hulluksi, menettänyt tukkanne tai viettänyt juhlaa ja menettänyt lapsenuskonne, jos teitä on pistänyt käärme tai olette joutunut jonkun muun puremaksi tai teille on tapahtunut jotain, niin syökää Mimmim baarissa! (ilmoitus)

o o o o

Emäntä: Kyllä siinä terveyskeitossa on luumujakin.

Tarjoilijatar: Tämä on sellainen paikka, että kyllä luumut häviävät, ennenkuin keitto on ehtinyt keittiöstä pöytään.

o o o o

Tarkastus talleilla, päivystävän ajomiehen suuhun on pantu sanat ilmoitusta varten, mutta jännitys pilaa:

- Herra hevonen, 30 evertsiä tallissa, kaikilta häntä loikattuna!

o o o o

LIHAA on kuin sukuhaudassa, sanoi cives ravintolassamme!

o o o o

KISSANPÄIVILLE YLIOPPILASARVALLA! KISSANPÄIVILLE YLIOPPILASARVALLA!

o o o o

Toimitus ei vastaa lehdessä mahdollisesti esiintyvistä hävyttömyyksistä, koska painatus on suoritettu varsinais-suomalaisessa rotaatiossa!

o o o o

Ja nyt lehden toimitus lähti ----- A A M U P U U R O L L E !
(Tarmolaan)

o o o o

P.S. Lehtemme oltua menossa painoon saimme kuulla, että kerhomme johtokunta päätti kokouksessaan maanantaina 8.4.-57 siirtyä yksinkertaiseen päiväjärjestykseen eli osakuntajärjestelmään.